SPEJDERNES MAGASIN

42. årgang

nr. 9 . december 1958

MAGASINETS foto-KONKURRENCE

Der var igen i år indsendt mange gode billeder til Magasinets fotokonkurrence til trods for konkurrencen fra farvefotograferingen, som griber mere og mere om sig. Vi siger fra redaktionens side tak til alle indsendere for deres medvirken. På dette tidspunkt skulle alle, der har indsendt returporto, have fået deres billeder tilsendt.

Ligeledes er præmierne tilsendt de dygtige vindere. Vi må dog bede om, at de, der har fået 3. og 4. præmie (for ulvenes vedkommende 4. og 5. præmie) samt alle, der har fået tildelt ekstrapræmie, vil skrive til redaktionen **inden udgangen af december** for at meddele hvilken størrelse film, de ønsker.

Hovedpræmien:

Vi har haft den glæde, at fabrikant A. N. Hvidt fra Kit-Kat har udsat en værdifuld hovedpræmie bestående af **Kit-Kat udstyr** til den spejder, der havde præsteret det bedste fotografi.

Det blev **Jens Eilert Hagelsø, Odins trop, Vojens,** som fortjent vandt den fornemme hovedpræmie. Jens havde indsendt flere billeder, der alle var i top-klasse, så Jens var en værdig vinder.

Resultaterne blev iøvrigt:

Aldersklasse A: Ulvenunger:

1. præmie: Kim Clausen. Birkeflokken.
2. præmie: Steen Knudsen, 1. Bjergflok.
3. præmie: Jan Drent, Sct. Jacobs flok — Prærieulve.
4. præmie: Chresten Frostholm, 1. Thisted flok.
5. præmie: Jens Frostholm, 1. Thisted flok.

Endvidere en **ekstrapræmie** (en rulle film) til Kim Clausen, Birkeflokken.

Aldersklasse B: Spejdere og skovmænd:

Gruppe 1: Instruktive billeder:

1. præmie: Jørn Bach, Skipper Clements trop.
2. præmie: Axel Sløk, 1. Odense trop.
3. præmie: Svend Kræmer, Randers.
4. præmie: Per Kaufmann Hansen, 5. By.

Gruppe 2: Situationsbilleder:

1. præmie: Per Kaufmann Hansen, 5. By.
2. præmie: Gert Larsen, 1. Fredensborg trop.
3. præmie: Jens-Axel Pedersen, Hardeknuds trop.
4. præmie: Morten Krarup, 7. Odense trop.

Gruppe 3: Landskabsbilleder:

1. præmie: Ib M. Andersen, 1. Odense trop.
2. præmie: Kuno L. Hansen, Kerteminde.
3. præmie: Per Nelleman Sørensen, Kronborg trop.
4. præmie: Gert Larsen, 1. Fredensborg trop.

Aldersklasse C: Rovere og førere:

1. præmie: Jan Gehl, Godthaab divisionen.
2. præmie: Henning Birch Jensen, 1. Struer trop.
3. præmie: Niels Anton Dam, 1. Juelsminde trop.
4. præmie: Ole Albeck, 1. Randers trop.

Ekstrapræmier:

Torsten Schlichtkrull, Birkerød.
Jan Wium-Andersen, 2. Hede trop.
Jørn Benn, Nykøbing F.
Lars H. Henriksen, 2. Taastrup trop.
Anker Olsen, Godthaab divisionen.
John Nielsen, Struer Sø.
Harry Thomsen, Skjern.

På side 170 og 171 bringer vi nogle af de præmierede billeder.

REDAKTIONEN
sender alle Magasinets læsere de bedste ønsker om en GLÆDELIG JUL

I dette nummer:

Forsidebilledet er fotograferet af redaktøren og viser Gladsaxe Kirke ved vintertid.

Fotokonkurrencen 162
Juleartikel 163
Den levende patrulje 164
Djursland er værd at gæste 167
Jul på holmen i Nordishavet ... 168
Magasinets fotokonkurrence 170
På patruljetur til Schweiz 172
Verdensjamboreen 173
Junglenyt 174
Anden Stjerneprøve 175
Lange Veje 175
Boghylden 177
Spejder-smil 177
Spejder-Tidende 179

SÅ ER DET JUL IGEN

Det var en dag i oktober, hen ad eftermiddagstid, skumringen var så småt begyndt, og støvregnen gjorde gaderne blanke. Så pludselig dukker ligesom en fornemmelse op i en. Det er jo lige akkurat sådan vejret plejer at være ved juletid. Vi kan tælle de gange, julen kom med frost og sne.

Nej, oftest en slags skumring det meste af dagen, tåge og støvregn, denne våde støvregn, hvor man skrutter sig hver gang, man skal ud i vejret.

Og trods dette, så glæder vi os alle sammen til julen. De lyser op disse 8—14 dage om vinteren, når julen er inde, lyser op på en egen måde i årets mørkeste tid.

Lad os prøve at tænke lidt over, hvad grunden kan være til denne julens magt over os.

Noget hænger sammen med, at man længe før jul begynder at hygge sig derhjemme. Æsken med julepynten kommer frem. Man ser efter, hvad der kan bruges, hvad der skal fornyes.

Det er da festligt, at sidde derhjemme allesammen, optaget af at klippe og klistre, at flette og forgylde, eller hvad det nu er, man virker med.

Julen er en festlig tid, også fordi denne ene gang om året går vi for alvor i gang med at virkeliggøre, det Jesus Kristus kaldte os til at gøre *hele* året — nemlig ganske simpelt at være gode og kærlige mod hinanden. Men så opdager man desværre, når julens festlighed er overstået, hvor svært det er at *ville* være kærlig, hjælpsom mod andre. Det kan såmænd knibe mange gange selv derhjemme i ens hjem. Når det kommer til stykket, er det os selv og os selv, det hele skal dreje sig om.

Se, da er det julens egentlige budskab kommet til os. Det budskab, der kan skinne helt ind i det åndelige tusmørke, der kan være i et menneskes sind. Hør engang: Det sande lys, som oplyser hvert menneske var ved at komme til verden. Han var i verden, og verden er blevet til ved Ham, og verden kendte Ham ikke. Det var evangelisten Johannes juleevangelium om Jesus Kristus, der kom fra Gud for at overbevise os om Guds store kærlighed til os. Skønt vi unge som gamle aldrig helt kan frigøre os fra egenkærlighed i vort liv, så elskede Gud os, så han sendte os budskabet »Jer er i dag en frelser født«.

Erik Lerch

FRITZ BAY tegner og GAMLE SPÆTTE fortæller om

instruktionsmateriale til patruljemøder

Jeg har en gang hørt om en patrulje, hvor patruljemøderne foregik omtrent som følger. Når mødet begyndte, trak patruljeføreren bogen »Prøver og Duelighedstegn« frem og begyndte fra en ende af at høre patruljemedlemmerne efter tur i stoffet til prøverne efter bedste skolemetoder. Der er jo ikke noget at sige til, hvis man i patruljen ikke var begejstret for sådanne patruljemøder.

Men i den levende patrulje foregår det sandelig heller ikke på den måde. Der har man en masse materiale til at gøre stoffet levende og interessant, gennem små konkurrencer og lege tillempes stoffet, så skolemetoder næsten udelukkes. Men det kræver naturligvis, at patruljeskabet er fyldt til randen med alle mulige slags materialer, som patruljen dels har skaffet billigt eller selv har fremstillet. Jeg skal her nævne nogle af de almindeligste ting, som jeg har set rundt omkring hos patruljer, jeg har besøgt:

Først bøger: Prøver og Duelighedstegn, Den lille Spejderbog, Wood-craftbøger, Spejderkogebog, Tovværksarbejder, dagbog og materialebog samt Patruljeførernes Bog, og forhåbentlig er det lykkedes patruljen at erhverve en forældet årgang af Kraks Vejviser, Telefonbog og Rejseliste.

Andet materiel: Billedsamlinger af kongefamilien, statsoverhoveder m. m., — Sange i puslespilformat — Shells færdselsspil (kan købes for 1 kr.) — mindst et knobbånd pr. mand — flagtavler — tegning af spejder- og ulveuniform med løse mærker — pressede blade og grene af træer og buske — samt stykker af forskellige træsorter — glas med kornsorter og billeder af de forskellige kornsorter — skitseblok og masser af papir — farveblyanter og vandfarver — et rigtig Dannebrogsflag — kasse med 100 ting til kimsleg, også til lugtekimsleg — masser af seglgarn og evt. reb til splejdsning, grene til besnøringer — knobslagningsmaskine — signaturfirkort — morsefirkort — morserommy — morsesorteper — elektrisk patruljeassistent — øvelsesbind til nødhjælpsundervisning — kort 1:20.000, 1:40.000, 1:100.000 — signalflag (eller plade) — silvakompas m. m.

Hvis I har de fleste af disse ting og måske flere endnu, så tror jeg aldrig, at I mangler stof til et patruljemøde, og det vil også være let at tilrettelægge møderne, hvis man ikke til hver gang skal styrte omkring i sidste øjeblik og skaffe materialer. Men hvor får vi alle disse ting fra. Her ved jeg, at man i nogle patruljer har indført et

ekstra krav til 2. kl. mærket, nemlig udover hvad der står i Prøver og Duelighedstegn også lave en eller anden ting til patruljens instruktionsmaterialesamling. Jeg kender også en trop, hvor man har lavet om på Klar-Dig-Selv mærket, hvor man i stedet for at reparere et par seler kræver fremstillet en knobslagningsmaskine eller et morseapparat. Jeg går ud fra som givet, hvis I i din patrulje har et eller andet apparat eller spil, som I har megen glæde af, og som ikke er nævnt her, at I så allerede er ved at sende patruljens bedste løber med brev til Magasinets redaktør, så han i næste nr. kan give jeres gode idé videre til landets øvrige patruljer. (Og redaktøren glæder sig allerede. Red.).

Da måske nogle af jer ikke er helt fortrolig med, hvordan man laver alle de her nævnte spil og apparater, så skal jeg lige kort beskrive nogle af dem.

1. Sange i puslespilsformat: Her tænkes, at man på karton skriver de sange, spejderne skal lære og klipper verslinierne fra hinanden og blander disse verslinier, evt. sammen med linier fra helt andre sange, og så skal man lægge sangene rigtig sammen.

2. Knobslagningsmaskine: Det er jo ikke nok at kunne slå de mange forskellige slags knob, men det er også rart at kunne bruge dem i praksis. Til dette formål vil patruljen kunne have en meget stor glæde af en knobslagningsmaskine, som vedstående tegning viser:

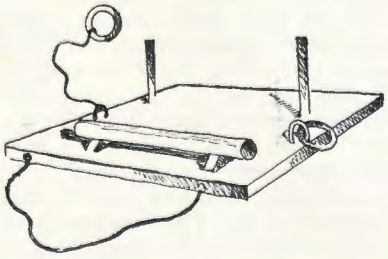

Bundpladen er ca. 300 × 400 mm. De 2 støtter er ca. 150 mm høje. På bundpladen er fastgjort en ring, samt en ring i en snor. Yderligere er der på langsiden anbragt et stykke reb, der er fastgjort i begge ender. Stokken, som hviler på klodserne er 200 mm lang.

3. Signaturfirkort er et ganske glimrende spil til at lære signaturer ved. Først deles signaturerne ind i grupper med 4 signaturer i hver gruppe:

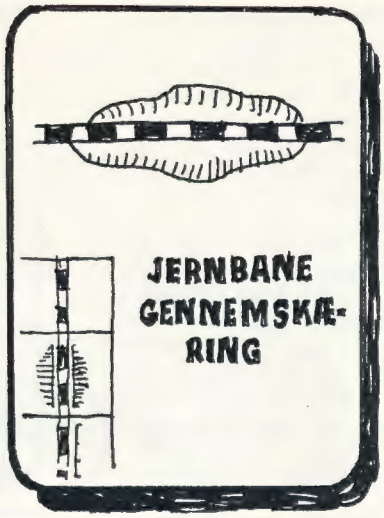

1. Jernbane med gennemskæring, jernbane med dæmning, jernbane, jernbane med sneskærm.
2. Kilde eller å, bro, spang og sluse.
3. Nåleskov, løvskov, krat og opvækst og lyng.
4. Mose, eng, siv og marsk.
5. Landevej, sognevej, markvej og fodsti.
6. Vandmølle, vindkværn, vindmotor og vejrmølle.
7. Klippe, sandgrav, flyvesand og mergelgrav.
8. Levende hegn, jordvold/stengærde, skrænt og stendysse.
9. Langdysse, kæmpehøj, sten og stendysse.

Det vil sige, at der ialt bliver 36 kort i spillet og hvert kort fremstilles som vist i vedstående eksempel.

Når spilet er færdigt, spilles det ganske som almindelig firkort, men for at kunne spørge efter de rigtige kort man mangler, bliver man efterhånden nødt til at lære sig de forskellige signaturer som står tegnet i det venstre hjørnefor neden.

På tilsvarende simple måde fremstilles morsefirkort, og også her må man kende morsetegnene for at kunne spørge efter det rigtige kort, for når man spørger, siger man ikke morsetegnet, men bogstavet på det kort, som man gerne vil have fat i. Se tegningen, og du vil let kunne lave et spil til din patrulje.

En god måde at dele det ind på, så det er mest lærerigt er følgende grupper:

1 = X — C — P — Æ.
2 = W — S — Ø — J.
3 = A — N — D — U.
4 = R — V — B — K.
5 = M — O — CH — T.
6 = I — E — S — H.
7 = Y — F — Q — L.

Der findes imidlertid mange andre morsespil, f. eks. kender du sikkert et spil, der hedder sorteper, hvor det gælder om at få 2 ens og så se at undgå at komme til at sidde med sorteper til sidst. Ved at studere tegningen vil du let kunne lave din patrulje dette morsomme og lærerige spil.

Som det fremgår af tegningen er der 2, der skal passe sammen, den mest lærerige måde, er sikkert at sammensæte som følger:

V—B, A—N, U—D, E—T, M—I, O—S, H—CH, K—R, G—W, J—Ø, L—F, Q—Y, P—X, C—Æ, Z—Å.

Til sidst skal jeg give dig opskriften på et ordbygningsspil eller morserommyspil. På tegningen ser du hvordan kortene fremstilles.

Der skal her fremstilles 50 kort samt 1 joker. Hver kort er som tegningen viser mærket med et morsetegn på midten og et pointstal oppe i ventre hjørne. Kortenes antal, samt pointsangivelse fremgår af nedenstående skema:

Når kortene er færdige, så skal vi til at spille med dem. I kan sikkert alle spille rommy, og dette fo-

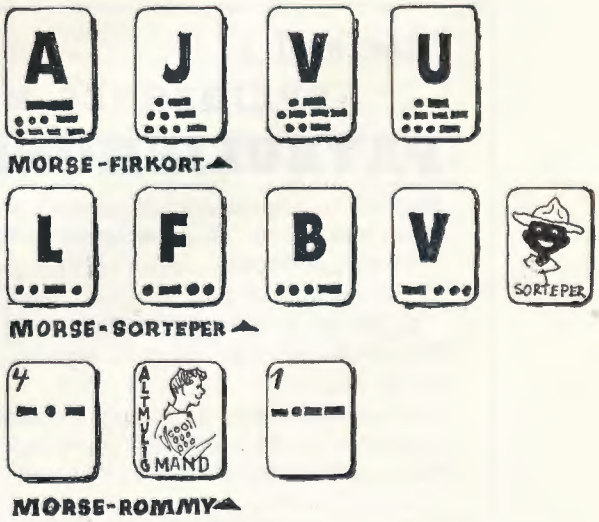

regår på samme måde. Hver mand får 4—7 kort alt efter, hvor mange mand, der er om spillet. Resten lægges i en stak på bordet og et kort vendes. Nu ser man efter tur, om man kan danne ord af de kort, man har på hånden, idet man dog først har taget et kort, enten det øverste i bunken, eller det øverste af det kort, der ligger synligt ved bunken. Når man er færdig lægger man et kort hen i bunken. Når det er lykkedes at få lagt alle sine kort ned, idet de danner et eller flere ord, så må de andre tælle, hvor mange points de kort, man sidder med på hånden, giver ialt, og her kan man så holde regnskab, og når en deltager har nået 100 poins, er han gået ud, o. s. v. Altmuligmanden bruges altså på samme måde som Joker, og kan altså erstatte alle bogstaver. Efterhånden som I bliver øvede, finder I nok selv på strengere regler, så det efterhånden kun bliver morseeksperter, der kan være med.

Til slut skal jeg nævne

den elektriske patruljeassistent:

Det er sikkert også sket i din patrulje, at patruljeassistenten har sendt afbud i sidste øjeblik, men jeg kender en patrulje, hvor dette problem ikke spiller så stor en rolle, i denne patrulje har man nemlig lavet en »elektrisk patruljeassistent«. Hvad kan en sådan bruges til, og hvordan kan en sådan laves, vil du sikkert spørge om. Men nu skal jeg ganske kort fortælle dig om det.

Først må du studere vedstående tegning grundigt, så vil du se, at apparatet består af en kasse, hvor låget er inddelt i 2 × 30 felter, og mellem de 2 rækker felter må du sørge for, at der er plads til en pære, 2 bananstik og en kontakt, så du kan afbryde strømmen, for hvis bananstikkene kommer til at ligge op ad hinanden aflades batteriet. Endvidere skulle der gerne være plads til en morsenøgle og evt. en brummer, hvis du vil indbygge en sådan. I hvert af de 2 × 30 felter anbringer du en skrue med et rundt ophøjet hoved, og nu kommer det morsomme, med tynd isoleret ledning forbinder du skruerne 2 og 2, således at en skrue i den ene halvdel er forbundet med en tilfældig skrue i den anden halvdel af kassen og så naturligvis også forbundet med pæren, således at når du rører ved bananstikkene på de 2 skruehoveder, du lige har forbundet, så lyser pæren eller brummeren snurrer.

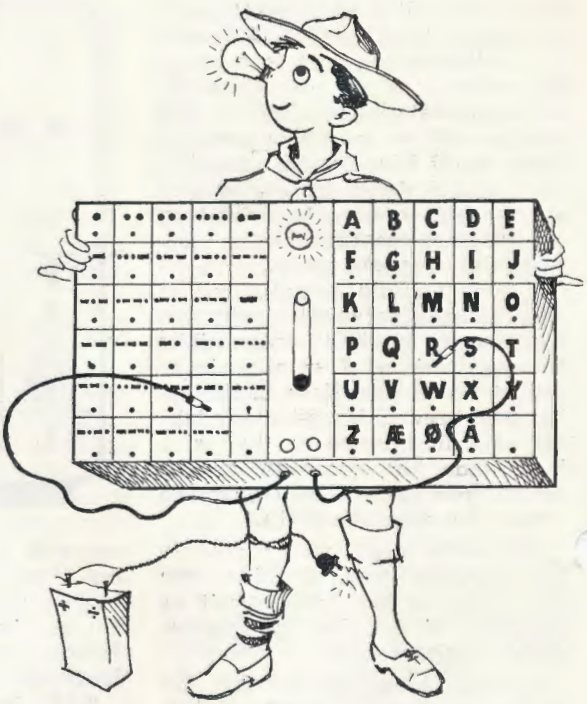

Fidusen er nu, at du fremstiller nogle »hulkort« — kort med lige så mange huller som du har skruehoveder, som du kan lægge ned over låget på apparatet. Det ene hulkort kan f. eks. så være sådan, at du på venstre side har en masse forskellige morsetegn og på den anden side har du så alfabetets bogstaver anbragt under de forskellige skruehoveder, nu må du jo blot passe på at anbringe det rigtige bogstav under den skrue, der er forbundet med det tilsvarende morsetegn, for det er jo betingelsen for, at vor »patruljeassistent« altid svarer rigtigt.

Men det er ikke alene morse vor nye »patruljeassistent« er fuldbefaren i. Gælder det signaturer — færdselstavler — destinktioner — flag og alt muligt, så laver du blot tilsvarende hulkort. Har din patrulje en gang lavet jer en sådan »reservepatruljeassistent«, så skal I se, at I nok skal få god anvendelse for den, og det er en glimrende måde at lære de forskellige ting på. Har I lavet den med en morsenøgle, har I et morseapparat i tilgift, har I 2 sådanne »patruljeassistenter«, så kan I let med en smule ledning lave jer en telegraf, og er I først kommet igang, vil I sikkert finde på mange forbedringer og anvendelsesmuligheder.

Ugh! Jeg har talt

Vær med i

»SPEJDERNES MAGASIN«'s

PATRULJEKONKURRENCE

Indsend til »Spejdernes Magasin«'s redaktion senest den 15. januar besvarelsen på december nummerets opgave.

1. Fortæl hvilke prøver og duelighedstegn patruljens medlemmer har — og hvilke I har planlagt at tage.
2. Fortæl om jeres materiale til brug ved patruljemøderne.

Præmierne er: 4 gavekort til depotet. Værdi 25 kr., 20 kr., 15 kr. og 10 kr.

Alle patruljer, der vil deltage i »Spejdernes Magasin«'s patruljekonkurrence, vil ved afslutningen modtage et diplom til patruljevæggen. Det gælder også nye patruljer, der ikke før har deltaget i konkurrencen.

Jubilæumslejren:

DJURSLAND

er værd at gæste!

Der er mulighed for før jubilæumslejren at komme på vandrelejr på Djursland. Læs her om den spændende egn, som den sydlige del af Djursland er.

Kender du Djursland?

Om ikke andet kender du Djursland fra geografitimerne. Det er den halvø, der er næsen i Jyllands karakteristiske ansigt, og som skyder sig ud i Kattegat.

Tænker vi os at være kommet med jernbane fra Randers, Århus eller Grenaa til Trustrup, vil landskabet indtil da ikke have adskilt sig nævneværdigt fra det almindelige jyske landskab. Landskabet er nok ret kønt, men hidtil er man ikke kommet i tanker om, at det kan rumme partier af en ganske egen storhed. Men når vi nu sætter kursen sydpå eller mod sydvest, så vil du sikkert hurtigt erkende, at skønnere land end det, vi nu skal i lag med, findes ikke i Jylland.

Mellem Trustrup og Ebeltoft findes Stubbe sø, der strækker sig langt ud mod vest med kønt svungne linier i bredderne og de omgivende bakker. En anden mindre sø i øst kranset af skov, med et hvidt kirketårn og en venlig landsby — Draaby — ligger derefter smukt i landskabet.

Men først nu begynder det underlige. Jorden bliver bølget, den bliver toppet. Bare spidse banker kommer frem. Det sker i geledder og i broget vrimmel. Nogle som små bakkebørn, andre som voksne bakker og igen nogle som kæmper, men stadig den samme spidse form.

I denne egn ligger Jernhatten. Det er en isoleret banke, som hæver sig næsten lodret op af Kattegat. Kommer I forbi her, må I ikke snyde jer selv for at klatre herop, hvorfra der er vid udsigt over land og hav. Samme sted finder I en gammel skanse fra Engelskkrigen

i 1807. Længere nordpå ligger den gamle herregård »Rugaard«, hvis bøgeskove spejler sig i Kattegats bølger.

Snart kommer vi så langt mod syd, at vi kan se Ebeltoft. Vi vil en anden gang fortælle om denne idylliske by, og vi kikker i stedet for på landet længere vest på, ovre på den anden side af Ebeltoft Vig. Det kunne godt ligne et skjold i omrids, når vi betragter det sydligste område, og det hæver sig også til en vældig højde som bulen på et skjold. Dette er Helgenæs og Ellemandsbjerget. Det er her, man fortæller, at Palnatoke skulle skyde æblet af sin søns hoved og ramte Harald Blaatand i stedet.

Videre kommer vi til en lavning, helt ned til havet, og her ligger Dragsmur, som er resterne af Marsk Stigs kampestensspæring og bag denne general Ryes skanser. Så tager landet fat igen, stiger stærkt og uafbrudt til en tretoppet højde — Trehøje. Hele dette ejendommelige landskab er en grundig anskuelsesundervisning i istidens formning af det danske landskab. Ikke langt herfra har vi Agri Bavnehøj (137 m), og vi bliver igen overvældet af al den udsigt. Så mange lyngbakker, så meget hav til alle sider, så megen himmel.

Længere mod nord finder vi Stabelhøjene, der er den tredie af de lige nævnte høje punkter, der udgør Mols Bjerge, og som man må have besøgt for at kunne have et rigtigt indtryk af Mols. Når det hedder Mols Bjerge, må der også være dale, og det er der. Vejen fører ind i landet gennem en smuk, bred dal, hvor vi finder en bæk og en landsby, ganske som man normalt finder i en dal i det fremmede. Her er der ovenikøbet fire møller, hvorfor landsbyen kaldes Femmøl-

ler. Hov, siger du. Hvordan, var det ikke fire møller — og så Fem. Rigtigt. Den femte mølle er nedlagt! Inde i selve bjergene er der mange andre dale og slugter: Den ukendte slugt, Troldhullet, Tinghulen og mange flere, som patruljen selv kan finde frem til.

I bunden af Kalø Vig ligger Kalø Ruin. Det er tydeligt, at der er gået mange århundreder hen over

Læs videre side 173.

Det blev alligevel jul på holmen i Nordishavet

Af EDWARD WELLE-STRAND

Illustreret af GÜNTHER HANSEN

Holmen ligger langt ude i Nordishavet. Der vokser ikke et græsstå på den. Der er kun sten. Nordishavet brøler mod holmen, når de orkanagtige efterårsstorme sætter ind. Stormene kan vare i uger, ja, i måneder, og da er holmen fuldstændig afskåret fra fastlandet.

Bliver der springflod medens stormen raser, skyller havet så langt ind over holmen, at den rødmalede lave stue mellem udhusene er i farezonen.

Men på sommerdage sender solen sine gyldne stråler ned på et stille og blankt Nordishav og den store brune tangskov ligger som en gylden bræmme om holmen. Hver nat stråler midnatsolen over den som en rød flamme. Der er ingen forskel på dag og nat. Der er sol hele døgnet over holmen.

Fiskerfamilien sidder udenfor stuen og ser på midnatsolen, der ruller som et stort, rødt hjul ude i horisonten, langt, langt borte, og et af børnene spørger måske sin moder: »Kan far ikke ro ud til midnatsolen og hente den til os?« Moderen smiler til barnet og siger: »Nej, det ville tage alt for mange dage for far at ro ud til midnatsolen, og blev det storm, er det ikke sikkert, at han kunne finde tilbage til os her på holmen«.

»Nej, så skal far ikke ro ud efter midnatsolen«, siger barnet bestemt. »Vi vil ikke miste ham«. Og barnet spørger sin moder om noget andet.

»Kommer far tilbage?« er børnenes daglige spørgsmål, hvis det bliver storm, når faderen er taget ud på det store hav for at skaffe mad til de ti sultne barnemunde i fiskerstuen. De lever så at sige hele året af fisk, som faderen trækker op af havet. Kød er så sjældent på holmen, at der kan gå år og dag mellem hver gang, børnene kommer til at smage det. Det sker kun, hvis faderen for fisk kan bytte sig til rensdyrkød hos fjaldsamerne, der hver sommer kommer ned til fastlandet med deres rener. Og når børnene har spist rensdyrskød taler de længe om det, det er et uforglemmeligt måltid for dem.

Børnene på holmen får aldrig mælk. Det er ikke engang muligt at holde en ged på holmen. Den kan jo ikke leve af fisk og tang, så børnene kender ingen anden mælk end modermælken, som de har fået helt til de var 3 år gamle. Men børnene på den stormomsuste holm er friske og kække, fordi de spiser så meget vitaminholdig lever. Den er så at sige livseleksiren for dem hele året.

Det er tiden lige før jul, som er den værste at komme igennem for familien på holmen. Da stormer det som regel så voldsomt, at stuen ryster og skælver, når stormkastene slynges mod den. Dag og nat fortsætter det, og hvis huset ikke var sikret med ståltrosser, ville det være blæst i havet.

Og denne jul ser ikke ud til at danne nogen undtagelse fra de foregående års jul på holmen. Det har været brandstorm i mange dage, så fiskeren har ikke kunnet komme ud på havet og fange fisk til de mange sultne barnemunde. Der fandtes snart ikke længere en krumme mad i huset, så det så ud til at blive en elendig jul, måske den værste familien på holmen havde oplevet.

Men juleaftens morgen stilner stormen af, og fiskeren ror den to mil lange vej til fastlandet for at købe madvarer hos handelsmanden på kredit. Han er ikke sikker på, at han får det, når han ikke har fisk at sælge. Handelsmanden kunne være meget hårdhjertet, når det gjaldt kreditgivning. Hvis fiskeren ikke fik kredit, måtte familien sulte i julen. Han havde ganske vist, før han rejste til fastlandet, sat et par garn udenfor holmen, så han måske kunne få en fisk at lægge i gryden. Fik han en stor fisk blev det jo det helt store kalads i stuen juleaften. Hellefisken var jo den bedste fisk, han kunne komme hjem med. Den var så fed, at den smeltede på tungen.

Medens manden er på vej til fastlandet, fortæller moderen børnene om juletræet. Hun var fra en fjord på fastlandet, og i hendes barndomshjem havde de hver jul et stort juletræ med stjerne i toppen og kulørte lys. Børnene har aldrig set et juletræ, så de synes, det er det rene eventyr, moderen fortæller dem.

Et af børnene spørger: »Moder, kan vi ikke også få et juletræ med stjerne og mange lys? Ja, kan vi ikke få det denne jul?»

»Nej, det er umuligt«, svarer moderen. »Fader kan ikke købe juletræ på handelspladsen i dag. Det må bestilles længe før jul fra en af fjordene sydpå«.

»Men en julestjerne kan fader vel købe«, foreslår det mindste barn. Moderen siger, at faderen ik-

ke har råd til at købe en julestjerne. »Vi må være glade, hvis han kommer hjem med mad til os«.

»Jeg er vis på, at Gud sender os et juletræ«, fortsætter det mindste barn. »Jeg har bedt ham om det hver aften, og Gud hører jo børnenes bøn, har du sagt«. Moderen får tårer i øjnene og siger, at det måske alligevel kan være, at de får et juletræ. Hun ved, at det er usandhed, hun siger, men hun kan ikke skuffe det lille barn. Hun finder nogle kolde kartofler og gamle brødskorper frem til børnene. »Spis nu, børn, medens vi venter på fader«, siger hun.

Det bliver mørkt, og det blæser igen op til storm. Havet er som en hvid snemark rundt om holmen, og søerne slår mod de små ruder i stuen. Det er som om holmen er indesluttet af en hvid sky. Og angsten vælder op i børnenes sind. De var jo store nok til at forstå, hvad en sådan storm ville betyde for faderen, som havde et par mil at ro fra fastlandet til holmen. Han havde tidligere mange gange været i fare på havet, og de havde grædt og bedt til Gud om at redde ham. Han var altid vendt tilbage til dem, men ville han også gøre det denne gang? Stormen ville jo føre båden til havs, hvis han ikke formåede at finde til holmen gennem uvejret. Og i Nordishavet ventede den visse undergang den, der blev ført derud af et sådant uvejr.

Det vidste moderen kun altfor godt, og i hendes bekymrede ansigt læser børnene angsten for faderen. De stiller sig omkring hende og spørger: »Moder, tror du, at fader klarer sig hjem idag?« »Det står i den almægtiges hånd«, svarer moderen, og både hun og børnene folder deres hænder og beder Gud holde sin hånd over ham.

Stormen bliver så kraftig, at søen står lagt ind over holmen, og stuen skælver sådan ved stormkastene, at moderen er bange for, at den skal blive blæst omkuld.

Kun i en lille vig på sydsiden af holmen er der smuldt vand. Det er sket, at et skib i uvejr er søgt ind til vigen og har ankret op der, til stormen havde lagt sig, så det atter kunne vove sig til søs.

Det er begsort mørke over holmen, og det lægger sig som en tyngde over sindene. Petroleumslampen lyser ikke kraftigere, end at det halve af stuen ligger i mørke, og børnene begynder at græde. De spørger moderen: »Tror du, at havet tager fader fra os i dag?« De ved, hvor hårdt og ubarmhjertigt havet er i et sådant uvejr.

Moderen, som står og skælver af frygt, svarer med tårer i øjnene: »Det står i Guds hånd«. Det er det eneste, hun kan trøste sine børn med i en sådan stund.

Der er ikke noget ur i fiskerstuen, så hun ved ikke, hvor langt henne på dagen, det er. De er fuldstændige uvidende om tiden. Moderen og børnene går hen til vinduet og trykker ansigterne mod de små ruder, men de kan ikke se andet end det hvide hav, som brøler mod holmen.

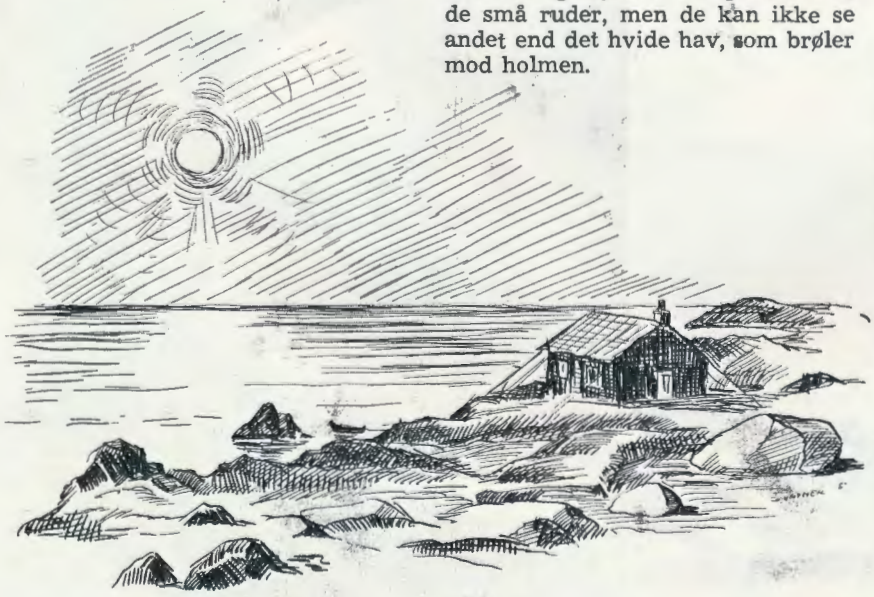

Moderen synes, det er værst for børnene. De har jo gået og glædet sig til, at faderen skulle komme hjem med julemad fra handelsmanden, måske også en pose bolsjer til dem som julegave. Tårerne begynder at rulle ned ad hendes kinder. Det mindste barn kaster sig hulkende ind til hende. Hun stryger barnet over håret og trøster hende med: »Fader kommer nok. Gud kan ikke tage ham fra os på en juleaften«.

Moder og børn sætter sig på gulvet og trykker sig ind til hinanden. De synes det hjælper at sidde tæt sammen. De folder hænderne og beder atter en bøn for faderen. Der er gråd i deres stemmer.

Så hører de pludselig gennem et af de værste stormkast en dampskibssirene skære gennem uvejret. Moderen forstår, at det er et skib, der forsøger at finde ind til den lune vig på holmen. Hun håber, at skibet vil klare det. Selv kan hun ikke gøre noget, for at hjælpe det. Hun har jo ikke engang en lygte, som hun kunne vejlede skibet med ind i vigen.

Hun og børnene sidder spændt og lytter til sirenens tuden. Det lægger en slags dæmper på angsten i sindet. Men børnene spørger ustandselig moderen: »Har havet taget fader?« Hun bryder sammen i en voldsom gråd og kan ikke længere komme med et trøstens ord til børnene.

Så hører de pludselig tunge skridt udenfor stuen. »Fader kommer!«, råber børnene og styrter hen mod døren. Faderen falder ind i stuen sammen med en fremmed mand, som har et juletræ med sig. Der er virkelig sket et mirakel på holmen! Børnene klynger sig til faderen. »Du kom alligevel tilbage, fader«, jubler de i kor. Moderen siger stille: »Dette er for godt til at være sandt. Jeg drømmer bestemt«. Men det er nu aligevel ikke nogen drøm.

Faderen fortæller, at han blev drevet så langt til havs i stormen, at han havde opgivet håbet om at se holmen igen. Men så blev han opdaget af en stor damper og blev taget ombord i den. Han var reddet fra undergangen. Kaptajnen bad ham lodse skibet til en havn, hvor det kunne ligge i sikkerhed juleaften, og han havde ført det ind i den lune vig på holmen.

(Læs videre side 173)

Magasinets FO

19

←Kuno L. Hansen, gruppe 3:
2. præmie.

Svend Kræmer, gruppe 1:
3. præmie.

Per Kaufmann Hansen, gruppe 2:
1. præmie.

Den udførlige vin

Jens Eilert Hagels

agasinets FOTO-konkurren

1958

gruppe 3:

uppe 1:

sen, gruppe 2:

Kim C

Ax

Jørr

Den udførlige vinderliste findes på side 162

Jens Eilert Hagelsø: Bedste billede.

TO-*konkurrence*

58

ste findes på side 162

Kim Clausen, ulveunge:→
1. præmie.

Axel Sløk, gruppe 1:
2. præmie.

Jørn Bach, gruppe 1:
1. præmie.

: Bedste billede.

Dette er en beretning om en patruljetur lidt ud over det almindelige, for det første varede den fulde fire uger, og for det andet havde den et så fjernt mål som alpelandet Schweiz. Beretningen kan i realiteten deles i tre dele, hvor sidste del imidlertid kun er på papiret endnu.

På patruljetur til SCHWEIZ

FØRSTE DEL:

Dette er taget som et udpluk fra en dagbog ført af en spejder fra patruljen Mowgli, Glenterne, Nykøbing Katedralskole, under jamboreen i England sidste år.

5. august: .... I eftermiddag fik vi et interessant besøg af to scweizere. De søgte en dansk patrulje, der havde lyst til at forlægge næste års sommertur til Schweiz. Og hvem har ikke det? Vi tre fra Mowgli havde i hvert fald.

Forøvrigt var deres plan, at vi kun skulle betale rejsen til grænsen, hvorefter de sørgede for en 14 dages lejr med påfølgende privat indkvartering, ligeledes i 14 dage uden en øres udgift for os. Næste år skulle de så til Danmark på lignende betingelser. Det lyder jo meget godt, men la' os nu se, om det lykkes ....

ANDEN DEL:

Tidspunktet er knapt et år efter, nærmere betegnet den 12. juli 1958, og stedet er denne gang ombord på en færge i Gedser havn. Her står ni forventningsfulde spejdere, Mowgli fuldtallig, og vinker farvel til forældrene på kajen, mens tankerne flyver sydpå til de oplevelser, der venter i Europas hjerte. Snart går turen med tog ned gennem Tyskland, og man får tid til at tænke på det forløbne år med alle dets forberedelser, brevskrivning og sammensparing, alt imens det afvekslende landskab gled forbi.

Tidlig næste morgen ankom vi godt møre til Basel og fortsatte efter 1½ times ventetid det sidste stykke til Zürich, hvor vi på banegården blev modtaget af vore værtsfolk, som straks tog os hjem til et middagsmåltid, før vi alle seksten fortsatte med tog videre sydpå til byen Brunnen ved Vierwaldstättersøen. Herfra sejlede vi med hjuldamper til byen Beckenreid på den sydlige bred af søen, hvorfra vi skulle gå de fem kilometer til vores lejrplads. Det lyder jo ikke af så meget, men i betragtning af at vi samtidig skulle 400 meter op over søen, og at den dag indtil nu havde været sommerens varmeste (32 grader i skyggen), måtte der slides bravt i det. Det mærkeligste var nu, at det var os, der måtte vente på schweizerne og ikke omvendt.

Langt om længe nåede vi imidlertid det missionær-seminarium, på hvis grund vi skulle ligge. Efter et lille hvil, hvor vi blev budt på pæremost, førte en af brødrene os noget højere op til lejrpladsen, der imidlertid viste sig at være en eng, som skrånede op til 45 grader. Det lykkedes dog trods alt at finde et par kvadratmeter vandret jord, hvor vi kunne slå teltene op, hvorefter vi på grund af rejsetræthed ikke var i stand til andet end at krybe i poserne.

Først næste morgen var vi imidlertid i stand til at skønne på den lejrplads vi havde fået. Herfra var der en enestående udsigt ud over de nordlige dele af Alperne. Af og til vågnede vi op med skyerne under os, et vidunderligt syn, men knapt så behageligt når de op på formiddagen nåede op til os, for så faldt temperaturen kendeligt. Den aften havde vi lejrbål, et lejrbål midt mellem bjergene, som mere end noget andet hjalp med til at knytte kammeratskabsbåndene endnu tættere. Efter en kort velkomsttale af Bambi, den ældste schweizer, sang vi sange fra 15 forskellige lande, som vi ved at mønstre al vor kunnen havde formået at grave frem. Til sidst fremsagde en schweizer og en dansker spejderlov- og -løfte. En dejlig aften, et uforglemmeligt minde.

De følgende dage tilbragte vi med udflugter og ture. En af de første dage klavrede vi de 800 meter fra Ennetbürgen ved søen til det knapt 1200 meter høje udsigtspunkt Bürgenstock; de første 400 meter gik turen op over en sydvendt engskråning, og i den voldsomme middagshede var det slet ikke nogen spøg. Derefter var vi imidlertid nået op til skoven og fulgte en bjergkam, hvor vi til tider måtte klamre os fast med hænderne, videre opad. Pludselig stod vi til vo-

Der botaniseres på vej ned fra Klewenalp.

res store overraskelse overfor en enorm elevator, med sine 165 meter er den Europas højeste, og med den tog vi det sidste stykke i et snuptag, skønt man måske var lidt slap i knæene, gik det upåklageligt, og hvilken udsigt havde man ikke over størstedelen af Alpeområdet. Mens vi havde været over tre timer om at komme op, gik eller rettere løb vi ned til søen på fem kvarter.

Vi lå ikke langt fra Rütli, bjergengen hvor det schweiziske edsforbund blev grundlagt i 1291, så dette minderige sted var da også en dag målet for vor vandren, forøvrigt en dejlig tur gennem en række smukke dale; stedet er nu købt af den schweiziske ungdom, så det faldt vore værter helt naturligt at omtale stedet som »vort«.

Lejren forløb alt for hurtigt, og efter endnu et par udflugter sad vi atter i toget på vej tilbage til Zürich, hvor vi de sidste 14 dage skulle indkvarteres hos vore værter. Denne by blev gennemgået fra ende til anden under opholdet, men desuden førte vore værter os rundt i hele landet enkeltvis, fra Lugano og Italien i syd til Basel i nord, fra Chur i øst til Genéve og Frankrig i vest. Samlet var vi fire dage i Bern, en langt smukkere by end Zürich, hvor vi beså Forbundsbygningen, Domkirken og de fleste af byens andre atraktioner. Her var vi også den 1. august, Schweiz' nationaldag, og oplevede således også schweizeren, når han fester, og det gør han så det kan forslå noget. Dagen sluttede med et fyrværkeri, der siger sparto til Tivolis. Desuden var alle på besøg på en chokoladefabrik, det var nu slet ikke fuldt så behageligt, som man kunne tænke, for der lå overalt en kvalm lugt af chokolade, så man efterhånden væmmedes ved at se et stykke chokolade.

Den 8. august, da vi langt om længe havde vænnet os til varmen, måtte vi imidlertid tage afsked med vore værter og vende næsen hjemad til den nordiske kulde, efter en tur vi vil mindes for evigt.

TREDIE DEL:

Ja, den sidste del af beretningen må vente til næste sommer, for den vil omhandle schwizernes besøg her i landet, og den tur er kun under udarbejdelse endnu.

Leif & Poul,
Mowgli, Glenterne N. K.

Verdensjamboreen på Philippinerne

Tilmelding i december måned.

Der påregnes en deltagelse på 12.000 spejdere fra ca. 70 lande til den 10. verdens-jamboree, der afholdes på Philippinerne i tiden den 17.—26. juli 1959.

Lejren er markeret ved en cirkel på kortet.

Interesserede må **inden udgangen af december måned anmelde deres deltagelse til korpskontoret.** Det skal i den forbindelse oplyses, at eventuelle danske deltagere vil blive forsøgt placeret på et af de europæiske hold af hensyn til en nedbringelse af rejseudgifterne. Rejseudgifterne, herunder måltider og sightseeing under rejsen samt lejrkontingent, vil antagelig ligge mellem 5000—6000 kr., og sandsynligvis nærmest de 6000 kr. Afrejsen vil sikkert finde sted i begyndelsen af juli, medens hjemkomsten bliver i begyndelsen eller midten af august.

DJURSLAND *(fortsat fra side 167)*

den borg. Der vokser nemlig græs og ukrudt mange steder, og der er krat i voldgravene. Men den røde ruin har været slot engang, voldene har været bevogtede, og voldgravene har været rigtige voldgrave med vand i og bro over. De tørre fakta om slottet fortæller, at det blev bygget for ca. 600 år siden som kongelig kystbefæstning. Gustav Vasas ophold på slottet er udødeliggjort af Carit Etlar i »Fangen på Kalø«, og præsten fra Vejlby har også været fange på slottet.

På højdedraget, der trækker op fra kysten af Kalø Vig, ligger Rønde, en livlig by i vækst, som et knudepunkt for trafikken på Syddjursland. Her ligger Kalø Hovedgaard med Vildtbiologisk Station, vistnok Europas største, samt landets eneste jagtgård med jægerskole. Ikke langt herfra ligger Thorsager, hvis sognekirke er Jyllands eneste rundkirke. Den er fra det 13. århundrede.

Jo, du vil opdage, at den sydlige del af Djursland nok er et besøg værd, og jubilæumslejrens ledelse vil kunne anvise mange lejrpladser på egnen, også en til jeres trop, så I vil kunne få en god optakt — eller slutning på jeres deltagelse i jubilæumslejren. *Gamle Vibe.*

JUL PÅ HOLMEN I NORDISHAVET

(fortsat fra side 169)

Da kaptajnen hørte, at handelsmanden på fastlandet havde nægtet ham kredit en juleaften, sagde han, at det alligevel skulle blive jul på holmen. Kaptajnen og han havde taget så meget proviant med sig fra skibet, som de kunne bære gennem uvejret. Kaptajnen havde også taget et af juletræerne med sig, som de skulle have haft juleaften ombord og en stor pakke med juletræspynt. Og så blev et juletræ for første gang pyntet i fiskerstuen på holmen med stjerne i toppen og mange lys. Det store eventyr for børnene, som de så længe havde gået og drømt om, var blevet til virkelighed. Og juledag blev hele familien indbudt til at komme ombord på skibet. Der blev serveret en julemiddag, som også var et eventyr både for børnene og forældrene. Da familien forlod skibet, stak kaptajnen en hundredekroneseddel i hånden på fiskeren. »Det er betaling for lodsningen«, sagde han.

B-P fortæller om, hvordan ulve lærer at jage.

Har du nogensinde læst en bog af Jack London, der hedder »Ulvehunden«? Det er en vældig god historie, som handler om en lille ulv, der kravler ud fra hulen, hvor han bor hos sin mor, og begynder at se sig omkring.

Pludselig opdager han et lille egern, som hopper omkring mellem træerne. Sådan et har han aldrig set før, og ulveungen bliver ordentlig forskrækket. Han lægger sig ned og snerrer, og egernet, der er blevet mindst lige så forskrækket, hopper af sted op ad træstammen, til den er uden for rækkevidde. Derefter prøver han at fange en rype, men den hakker ham i næsen.

Senere viser hans moder ham, hvordan han skal lægge sig ned på jorden, og hvordan han skal snige sig ind på vildtet hurtigt og forsigtigt og så lynhurtigt springe på det. Han skal også prøve at jage hulepindsvin (Ikki og Sahi), det er nemlig en god jagt for ulveunger.

Hulepindsvinet ligner lidt vort alm. pindsvin, men er større og har meget længere pigge. Så snart det bliver angrebet, ruller det sig sammen, og så stikker det dyr, som prøver at angribe.

En gammel ulv, som en gang er blevet såret på denne måde, lader sig ikke narre igen. Han ved, at han må ligge stille uden at bevæge sig — næsten uden at ånde — måske i timevis, indtil hulepindsvinet har rullet sig ud igen, og så farer han på og prøver at bide dets ubeskyttede mave, inden det atter får rejst piggene.

Hvis du skal overvinde en eller anden vanskelighed, så tænk på ulven og hulepindsvinet og **tag den med ro!!**

Gør du som den indfødte på Afrikas vestkyst, der skulle fange aber: »Prøv ikke på at fare af sted og gribe efter dem. Nej, min ven, langsomt, ganske langsomt fanger man aber«.

Baden-Powell.

BF Steffen Bassov Jakobsen, 15. Århus flok.
Tha, BF Mogens Marcussen, 1. Bogense flok.
Finn Heidemann, 2. Frederikshavn flok.
BF Klaus Petersen, Ivar Huitfeldt flok.
Paw, BF Jens Larsen, 7. Østerbro flok.
Jakob Elkjær Sørensen, Glamsbjerg flok.

30 km vandring.

Nyboder divisionen er der i efterårets løb 29 ulveunger, der har erhvervet den eftertragtede plade for 30 km vandringen. I Nr. Snede flok har også haft 30 km vandring, hvor alle klarede sig fint.

Små glimt af ulvevisdom:

En hjælpsom ulv hjælper sig selv.

ULVEKONKURRENCE

Kan du hjælpe musen med at finde ind til osten? Løsningen indsendes til Magasinets redaktion inden den 28. december, og du deltager i lodtrækningen om 3 eksemplarer af **Junglebogen.**

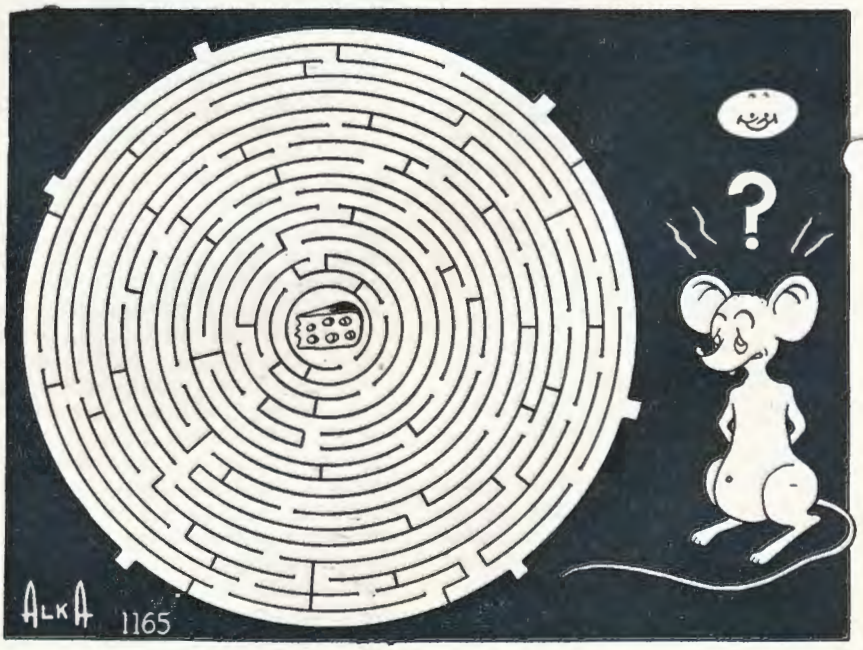

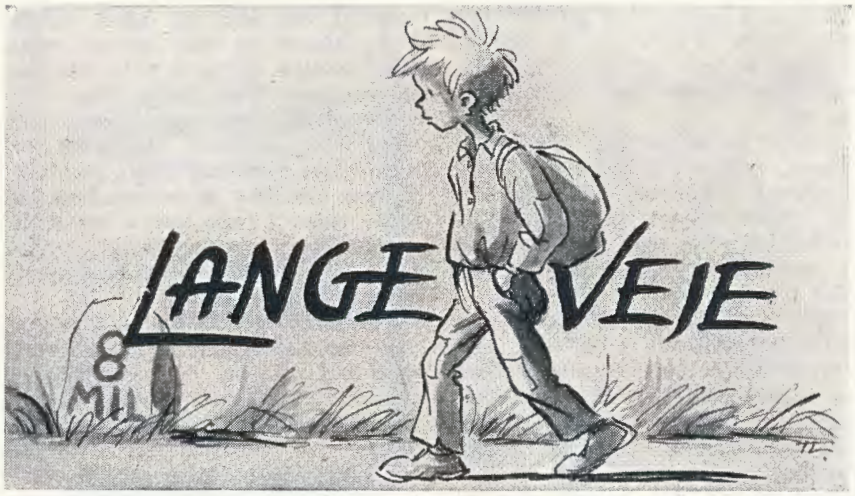

ULVEFORTÆLLING AF ANNESOFIE HERMANN
ILLUSTRERET AF THORA LUND

Mens de stod nede ved fiskerbådene og sleb, så Jakob fortryllet over til landet på den anden side af det smalle vand. Der var Jylland, det forjættede land, som han nu havde været tre uger om at nå frem til.

Der var en af fiskerne, der skulle over til Snaptun yderst i Horsensfjorden, og han ville godt tage Jakob med. Jakob tog afsked med den klogeste mand, han havde truffet i sit liv, og de blev enige om, at Sebastian skulle skrive, hvis han en anden gang trængte til hjælp, og Jakob ville skrive, når han havde fundet Jens. Ingen af dem skænkede det en tanke, at det nok kan være svært at sætte adresse på et brev til en farende svend, men det trøstede dem i adskillelsens stund, at de nok skulle ses igen en gang, og at de kunne skrive, og Jakob besteg fiskerbåden en morgen klokken 4. Fiskerens kone havde givet ham en madpakke, og Sebastian havde givet ham en tokrone, og i hans lomme lå stadig ubrugt tikronesedlen, så han følte sig som en rig mand, da han steg op i den sildelugtende båd.

Det gode vejr var forbi for denne gang, det blæste op, og den lille båd huggede og rullede i bølgerne, så Jakob blev så søsyg, at han troede, han skulle dø.

Det var en meget kold og meget bleg og meget modløs dreng, der tog afsked med fiskeren i Snaptun. Blæsten var slået om i regn, og det skyllede ned over det lille fiskerleje. Med fortvivlelsens mod bankede han på en grønmalet dør, men en meget vred kone smækkede den i efter at have sagt, at hun tog sig ikke af landstrygere. Han vidste jo ikke, at han havde banket på hos den arrigste familie i den lille by, så han vovede ikke mere at bede om husly, men sjoskede afsted i den øsende regn, mens hans tænder hakkede af kulde, og regnen iskold slog igennem hans trøje. Han var endnu syg efter sejladsen.

Hen under aften så han et skur inde på en bakke ved vejen. Han gik derind. Til hans rædsel kom et par store dyr brægende imod ham, og han troede, de ville æde ham! Han kendte ikke får uden fra billeder, og han borede sig op i et hjørne og lukkede øjnene i for det uundgåelige! Fårene masede sig ind imod ham. Han mærkede deres våde, men varme kroppe lige ind på sig. Men der skete ikke mere, og snart forstod han, at dyrene havde trængt til menneskeligt samkvem, og da han bare trængte til varme og til samkvem af en eller anden slags, borede han sig også ind til dem og nød den varme, der lidt efter gik fra dem over i hans lille iskolde krop. Han bogstavelig talt faldt i søvn med et får under sig og et andet over sig og vågnede først langt ud på aftenen. Regnen var holdt op, det var stjerneklart og blæsende. Han ville dele sin madpakke fra fiskerkonen i Middelfart med fårene, men de var ikke interesserede i sildemad, lod

det til. Så spiste han den selv og følte sig nu så udhvilet, at han besluttede at gå ind langs fjorden, som man havde sagt ham, hans vej gik.

Heldigvis havde han blæsten i ryggen, og han gik stærkt til for at få varme i benene, for hans sko var endnu meget våde; men så fandt han på at tage træskoene op af rygsækken og hænge skoene uden på i håb om, de ville tørre.

Efter et hvil på et par timer ved solopgangstide i en lille lade travede Jakob den følgende morgen ind i Horsens. Han var noget forkommen, søvn havde han jo ikke fået så meget af den nat, sulten var han, og han havde fået en fornemmelse af, at Jylland var et større land, end han havde tænkt sig det. Han havde ligesom hele tiden regnet med, at bare han kom til Jylland, så var alting godt. Og nu anede han ikke, om han skulle gå mod nord eller syd eller vest, om der var langt til Silkeborg, og mens han hjemme i København havde regnet med, at bare han kom til Silkeborg, så måtte alle vide, hvor Jens var at finde, havde han nu været gennem så mange byer, at han vidste de var så store, at ikke alle kendte hinanden, og på Fyn, hvor han med Sebastian havde vandret fra gård til gård, havde han erfaret, at der kunne være langt mellem gårdene, og at der var så mange af dem, at det ikke ville være til at vide, hvor man skulle ende eller begynde. Heldigvis for hans triste stemning nåede den tanke ham slet ikke, at selvom Jens for to år siden havde været hos gode mennesker i nærheden af Silkeborg, var det jo ikke så helt givet, at han var der endnu!

For første gang på sin lange tur var han klar over, at han måtte tage hul på sin pengebeholdning og købe noget mad. Han besluttede sig til at købe rugbrød og fedt og pølse, som Sebastian altid havde haft det i sin madpose, og det havde mættet så dejligt. Han gjorde sine indkøb i en lille høkerbutik hos en kone, der var så venlig, at han vovede at spørge hende om, der var langt til Silkeborg? Til hans store lettelse svarede hun, at det var ikke så galt, der boede hendes søster, og hende havde hun besøgt sidste sommer, hun kunne ikke på en studs sige, hvor langt det var, men når han fulgte den gade derhenne lige ud og så drejede til venstre, kom han til hovedgaden, og den skulle han følge så og så langt, og så var han snart på den vej, hun plejede at bruge, når hun skulle ud til søsteren. Opmuntret af hendes venlighed og af et vældigt krus mælk, hun havde givet ham ovenikøbet, begav han sig på vej. Det var stadig blæst, og nu og da fo'r små raske byger over landet, men hans sko var om ikke tørre nu, så dog ikke svuppende våde, og han besluttede igen at skifte over til dem. Han fulgte høkerkonens anvisning, som i begyndelsen var let at følge, men på et gadehjørne kom han i tvivl og stod lidt og så sig om.

Da var det, han så en mand på det modsatte gadehjørne, som fik blodet til at isne i ham. Der var ingen tvivl om, at det var ham; faderen plejede at kalde Skæveknud! Han stod ganske vist med ryggen til, men netop derfor var der ingen tvivl, den lille skævhed i ryggen, der havde givet ham øgenavnet, sås bedst bagfra. Han havde også den samme gamle rødgule trøje på, som han altid plejede at gå med, og hans røde hår strittede frem under kasketten. Jakob kunne ikke ane, at Skæveknuds mange lyssky forretninger førte ham vidt omkring i landet. For h a m var der ingen tvivl, man var ude efter ham, man var ovenikøbet på sporet af ham! Han vendte sig om og så efter en port, men fandt ingen.

(fortsættes i næste nr.)

BOGHYLDEN

Gyldendals udødelige ungdomsbøger.

Nr. 6—10: J. F. Cooper: Hjortedræber — Rudyard Kipling: Junglebogen — Daniel Defoe: Rubison Crusoe — Kaptajn Marryat: Nybyggerne i Canada — Harriet Beecher Stowe: Onkel Toms Hytte. Pr. bog kr. 7,75 indb. i lanell — helbind.

Serien, der begyndte sidste år, fortsætter med nævnte fortællinger, der vel nok uden overdrivelse må henregnes til verdens mest berømte og allerbedste børnebøger. Disse være hermed anbefalet til enhver, der ikke har læst dem. Bøgerne præsenterer sig samtidig smukt med et stift bind med en farvestrålende forside. Som øvrige bøger fra Gyldendal, kan disse fås i Depotet.

Mary Norton: Lånerne (Gyldendals Ponybøger 8, kr. 8,75 hft. og kr. 10,75 indb. i lanell-helbind).

»Lånerne« er et tommelidenagtigt folkefærd, der bor under køkkenet i et stort hus, men kommer op om natten og låner alle de små ting, de har brug for til husholdningen under gulvet. De bliver venner med en feriedreng, som hjælper dem.

Det er en dejlig børnebog (7—12 årige) som med de mange illustrationer er godt på vej til at blive en international klassiker på højde med Peter Plys.

David le Roi: Alt om flyvningen i dag. (Kr. 17,50 hft. og kr. 21 indb. — Gjellerups forlag).

Lad det straks være sagt, at her er ønskebogen for alle flyveinteresserede, som ganske givet må have den øverst på ønskesedlen til jul. Bogen, der er i stort format med 52 store plancher med fotos + 50 specialtegninger i teksten og 7 store »røntgentegninger« af flyvemaskiner og motorer, er skrevet af Englands bedste flyverskribenter — og det borger for kvaliteten.

Lad os nævne nogle af kapitlerne, f. eks.: Fra blæksprutte til jet — Flyvningens G-mænd — Lufthavne og luftveje — Flyvende tankstationer — Flyvning med atomkraft. Men der er 20 andre kapitler, som hver især er spændende og saglige.

Spejdernes Lommebog 1959. (Kr. 4,25 — Depotet).

Sidste år havde Depotet så stor succes med udgivelsen af Spejdernes Lommebog, at den tidligt blev udsolgt. Det bliver denne udgave sikkert også, for den indeholder for det første det for en lommebog nødvendige stof, for det andet har den en hel del specialstof for ulve og spejdere, og for det tredie er den i en fortrinlig udførelse. Brugt hver dag året igennem er den stadig pæn efter årets forløb.

Specialstoffet er bl. a. patruljestandere, knob, vejrkort, Geodætisk Instituts nye kort, bivuak, signalering, junglens dyr, træerne om vinteren, færdselstavler i farver m. m.

Det er lommebogen, du har brug for. Husk den på ønskesedlen til jul — og den fås kun på Depotet.

Alt om dyr — med Lieberkind i TV. (Kr. 8,50 indb. — Thorkild Bechs forlag).

Ingvald Lieberkind har haft succes med sine fjernsynsudsendelser om dyr, og denne nydelige bog i stort format viser 30 forskellige dyr og fugle i dejlige store billeder og med en kort og interessant tekst til hvert billede. En god gavebog.

Minarik: Lillebjørn. (Kr. 8,50 indb. — Thorkild Bechs forlag).

En bog for de mindste. Hver side illustreret og ordene let læselige, så nybebyndere i læsningens kunst kan være med. Bogen fortæller i eventyr-form om en lille bjørn og hans moder. Tiltalende både i udstyr og indhold.

Walter Farley: Den sorte hingst sejrer. (Kr. 8,50 hft. — Hirschsprungs forlag).

Igen en Farley-bog med en blanding af eventyr, fantasi og saglighed, der har gjort Farleys ungdomsromaner om den vilde ørkenhingst og den rødhårede dreng Alec til de mest læste bøger af de unge.

I denne bog lægges op til et stort internationalt hestevæddeløb, som afblæses i den ellevte time — hvorfor og hvordan der alligevel bliver et stort løb mellem verdens bedste heste, skal læseren selv have lov at opleve.

Inger Malling: Ørne-egen. (Kr. 8,75 kart. — Chr. Erichsens forlag).

Forfatterinden vil være kendt af alle deltagerne i stenalderjamboretten i Rold skov i sommer, og i forbindelse med Magasinets beretning i oktobernummeret af jamboretten kunne du læse et vers af hende.

Handlingen i bogen foregår på en agerplads i den yngre stenalder— nærmest betegnet for ca. 4000 år siden, — efter at folkene havde lært at udnytte jorden. Vi følger drengen Bo og pigen Flamme, med hvem vi oplever spændende ting. Bogen er historisk korrekt og henvender sig til alle i alderen 11—15 år. **Sk.**

Spejdernes Quizbog (Kr. 5,85 — Samlerens forlag).

Fire »gamle« spejdere, en fra hvert af de fire spejderkorps, har lavet denne quizbog, der med sine 128 sider rummer et væld af spørgsmål indenfor spejdersportens forskellige felter samt nogle emner mere, der må interessere spejdere.

For enhver patrulje er der et væld af gode ideer til »den lettere« del af patruljemødet, og mange troppe vil sikkert have »Spejder-Quiz« på programmet til julemødet eller føstkommende tropsmøde. Men derved er mulighederne ikke udtømt, for bogen synes næsten uudtømmelig for spørgsmål. Det er en bog, der bliver rift om — og Depotet har den.

SPEJDER-SMIL

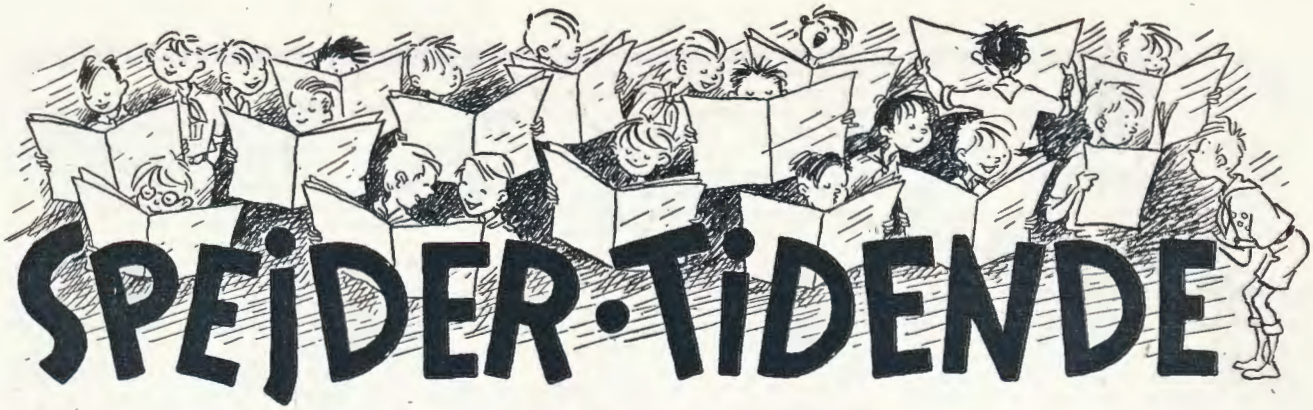

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

1. Sundbyvester trop har mistet en spejderkammerat ved en urimelig og meningsløs ulykke. Steen Alfred Andersen blev offer for letsindig drengeleg med sprængstof.

Steen var 13 år, en interesseret ulv og spejder, og var en ærlig og charmerende dreng. Hans patrulje var da også præget af hans naturlige måde at tage tingene på. Det er med sorg, vi har taget afsked med Steen.

Tropens savn er dog for intet at regne mod den sorg, Steens forældre nu må bære.

Vi vil altid i Sundbyvester trop dele savnet af Steen med hans far og mor, hvem vi erklærer vor dybeste medfølelse.

Ære være Steens minde.

Stump.

Sct. Georgs Gilderne
fejrede i foråret deres 25-årige bestånden, og de har nu rettet en henvendelse til alle gamle spejdere om at være med til at støtte Baden-Powell-Fonden.

Af fondens midler vil der hvert år blive tildelt en »Baden-Powell pris«, enten for fremragende, uegennyttig indsats, ydet uafhængigt af spejderbevægelsen, men i dennes ånd, eller til støtte for virke af tilsvarende karakter, og dels til fremme af selve spejderbevægelsen og dens formål i og udenfor Danmark.

Sct. Georgs Gilderne regner med, at der er ca. 300.000 gamle spejdere i Danmark. Forhåbentlig vil mange af de gamle spejdere yde et bidrag til BADEN-POWELL-FONDEN.

5. Odense — Sct. Georgstrop — har modtaget en gave fra 2. Royal Eltham Troop, nemlig en vimpel fra Jubilæumsjamboreen i England sidste år. Vimplen bærer følgende påskrift: May our friendship never falter. —

Denne vimpel var oprindelig en gave til lederen af troppen, Georg, men da de hørte om 5. Odenses vanskeligheder med at få en vimpel til deres nye tropshus, gik hele troppen glædestrålende med til at forære den til 5. Odense. Jo, de er helt rigtige spejdere, de englændere.

STORE forhold!
Når spejderne i Portland i USA afholder deres lejre oppe i bjergene langt fra menneskeboliger, så opretholder man forbindelsen med omverdenen ved hjælp af brevduer.

Østerbro divisionen
har i efteråret afholdt sin divisionsturnering på Hven. Etableringen af lejren skete i mørke, en noget uvant situation for adskillige patruljer.

Søndagen bød bl. a. på et par løb, der førte patruljerne rundt på hele øen og således kom til ruinerne af Tycho Brahes Stjerne- og Uranienborg.

Ny kolonne.
Troppene i Fredericia er nu samlet til en selvstændig kolonne, der bærer navnet **Lillebælt.**

Nye troppe.
1. Valby trop var efterhånden blevet korpsets største trop og så stor, at en deling af troppen var hensigtsmæssig. Det er nu sket, og det blev til **tre** troppe, 1., 2. og 3. Valby trop.

Da Baden-Powell i 1912 giftede sig, gav hver engelsk spejder en penny til brudegaven. Det blev til bilen, du ser her, udstillet under jubilæumsjamboreen.

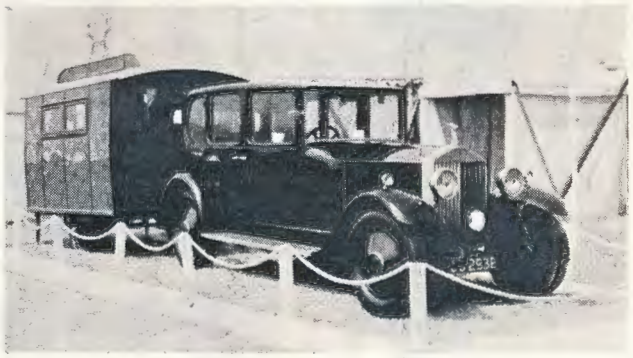

JUBILÆUMSJAMBOREEN
i England

gav et underskud på ikke mindre end £ 96.500, hvilket er op mod 2 mill. kr. Den engelske avis »Star« har i den anledning skrevet i en leder: Værdien af at have 34.000 spejdere fra over 80 forskellige lande sammen er noget, der ikke kan gøres op i penge. —

Heldigvis er det engelske spejderkorps i den situation, at både private og den engelske stat har hjulpet til med at dække underskuddet, men en del af det har de dog selv måttet bære.

»Sundet«,

søspejdertroppen i Middelfart, har rundet sin 10 års fødselsdag, som er fejret med en stor fest på hotel Melfar.

Søspejdertroppen er ejer af to Aalborgjoller og en robåd med hvilke de boltrer sig i Fænøsund, ligesom troppen har sin egen station, indviet i 1954. Vi ønsker »Sundet« god vind i sejlene fremover.

ERIK MENVEDS TROP

har fået to originale arabiske lertrommer samt et UNEF sanghefte til hver spejder i troppen. Gaverne stammer fra en af troppens assistenter, som har været tjenstgørende i Gaza.

BUDSTIKKEN

hedder et patruljeblad, som udgives af Bæverpatruljen, 3. Vesterbro trop. Det er ganske frisk gjort, for bladet er på fire sider og duplikeret og indholdet fint. Magasinets redaktion har haft lejlighed til at se oktober nummeret, og vi plukker en enkelt ting derfra: Replik hørt i sommerlejren: Har du hørt noget hjemmefra? Nej, ikke en øre!!!

AMIKARO

hed den internationale patruljelejr, der i sommer afholdtes i byen Warwick i Warwickshire i England. 33 spejdere fra »Jon Litle« og »Lorenz Tuxen« i Hørsholm deltog i lejren efter forud at have været indkvarteret hos engelske kammerater, som for to år siden deltog i »Borgjamboretten«.

Lejren varede en uge, og der deltog ikke mindre end 600 spejdere fra 11 forskellige nationer. Patruljesystemet var sat i højsædet, idet lejren var indrettet som patruljelejre. Lejren bød på mange oplevelser og venskaber blev fornyet, så det var mange gode minder, der blev bragt hjem.

Notér venligst
REDAKTIONENS
nye adresse:
IBSVEJ 21 . BAGSVÆRD

NYE NAVNE TIL ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

5. By
PF Ove Harkou Hansen
1. Brønshøj trop
PF Palle Krüger
SM Torben Krüger
SM Jon Hansen
SM Mogens Ellekvist
SM Lasse Rydberg
1. Søborg trop
PA Jens Mortensen
Svend Werner
Henrik Elbro
Falkonerspejderne
Preben Ebbe
6. Østerbro trop
SM Jens Bastue Jacobsen
1. Bogense trop
Leif Hansen
Virum trop
SM Carl Gustav Wied
PF Kai Funch

VANDRINGER

100 km
5. By
Louis Grøngaard
1. Brønshøj trop
SM Mogens Ellekvist
2. Herlev trop
PF Preben Christensen
PA Erik Bjarne Madsen
Lars Thau
Svend Erik Larsen
Jens Holm Rykær
Bent Larsen
Erik Plænø
75 km
1. Brønshøj trop
SM Torben Krüger
60 km
1. Brønshøj trop
PF Jens K. Sørensen
PA Mogens Roald Petersen
Bjarne Schmidt
Ole Gravesen
Finn Bech Andersen
Kronborg trop
PF Per Nellemann Sørensen
PF Niels Halkjær
Ole Svenningsen
Ole Green-Larsen
PF Ole Weber
PA Jørgen Olsen
1. Nr. Snede trop
Thøger Jensen
Preben Mikkelsen
Bent Rasmussen
Verner Hansen
Karl Erik Morel

RIDDERE

5. By
PF Ove Harkou Hansen
1. Brønshøj trop
SM Jon Hansen
SM Mogens Ellekvist
SM Lasse Rydberg
SM Torben Krüger
PF Palle Krüger
1. Søborg trop
Svend Werner
Henrik Elbro
Per Christensen
1. Bogense trop
Leif Hansen

VÆBDERE

Pionertroppen
PF Poul Struve
PA Flemming Nielsen
Preben Berthelsen
Jørgen Berthelsen
1. Brønshøj trop
SM Per Nielsen
SM Ole Georg Hegerlund
PF Mogens Nord-Larsen
PF Palle Krüger
PF Jens Kampm. Sørensen
PA Mogens Petersen
PA Bjarne Frederiksen
PA Niels Bennick
2. Herlev trop
PA Jens Holm Rykær
1. Søborg trop
PA Klaus Kristensen
Erik Nielsen
Henning Brandt
Jørgen Rossen
Hans Dahl
Ole Jensen
6. Østerbro trop
SM Jens Bastue Jacobsen
SM Jan Michelsen
Kronborg trop
PF Per Nellemann Sørensen
PF Niels Halkjær
PF Ole Weber
PA Svend Ditlev Vasbo
PA Jørgen Olsen
PA Søren Carlsen
2. Odense trop
PF Carsten Johansen
PA Jørgen Birger Hansen
Finn Hove
9. Odense trop
Henrik Rosenberg
1. Bogense trop
Peter Poulsen
Ole Andersen
1. Skørping trop
PF Erik Andreasen
PF Klaus Rasmussen
PF Hans Jørgen Simonsen
PA Knud Gammeljord
Rudi Nielsen
Bjarne Grønhøj
Erik Eriksen
Tyge Hvass
Kongsdal trop
PA Gorm Nielsen
Leo Kløjgaard Andersen
Finn Kjeldgaard Jensen
Peter Nielsen
Peter Søgaard Nielsen

Sir Edmund Hillary,

Mt. Everest besejrer og også kendt fra Sydpolarlandet, har givet sin tilladelse til at en roverklan i London opkaldes efter ham, så den fremtidig bærer navnet: »Hillary Rover Klan«.

Richard Løvehjerte trop

har af Taarnbys borgmester Elkjær Hansen fået tilsagn om en grund til deres tropshus.

har hørt om en patrulje, der i anledning af årstiden bruger julekort under orientering i granskov!

SPEJDERNES QUIZ-BOG
Morsom og belærende hvem-ved-hvad bog med et væld af spørgsmål og svar specielt om spejdersport. Glimrende til quiz-konkurrencer ved patruljemøder, lejrbål o. s. v. 128 sider, rigt illustreret 5,85

DRENGENE FRA MAFEKING
Se nærmere om den i julekataloget en rigtig spejder-roman 5,75

Spejdernes Førstehjælp 4,00
Tovværksarbejder 3,85
Spejderkogebogen 4,50

SPEJDERNES LOMMEBOG 1959
er udkommet og vi anbefaler at du sikrer dig et eksemplar snarest — den blev tidligt udsolgt i fjor. Smuk og prima indbinding.

Verdensatlas og flagkort i farver — knobtavler — jungledyr — båltyper — forbindinger — signalering — bivuak — træerne om vinteren — færdselstavler i farver — patruljestandere m. m. samt alt det sædvanlige kalenderstof 4,25

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunelærer J. B. Skotte Hansen
Ibsvej 21, Bagsværd
Telf. 98 48 27

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor:
Frydendalsvej 32, København. Telf. VE 3666
Begge blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8—16, lørdag 8—12

Ønsk dig

julegaver fra Depotet

Skøjter

Forchromede spændeskøjte 22,50
Kunstløberskøjte 45,00
Sorte skøjtestøvler 59,00-65,00
Sorte Bandy støvler med skøjter 69,00-73,00

RAGGSOKKER
orig. norske Janus
5,00-5,75-6,50-7,25-8,25

RAGGLUFFER
(samme kval.)
5,00-5,75-6,50-7,25-7,85

VANTER
Mørkeblå 5,75-6,75
Spejder, khaki 5,75-6,75

LUFFER
Vindtæt poplin
m. teddybear
7,75-8,75-9,75-10,75

SE OM:
Skistøvler
Skuldertasker
Soveposer
Spejderransler
Stavlygter
I JULEKATALOGET

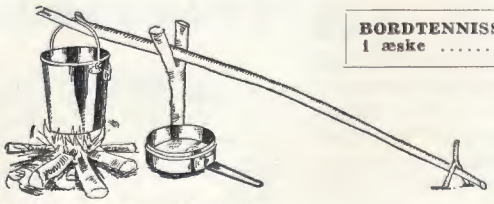

BORDTENNISSÆT
i æske 4,85-11,85-16,85

THORKILDS »BILLY CAN«
Godkendt af korpset
med khakihylster 9,85-11,50

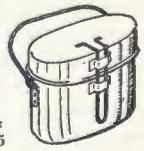

Den ovale »Billy can«
kan atter leveres 11,85

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39, København K,
telf. Palæ 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 11 24 18
Aalborg: Kong Hansgade 1, telf. 2 83 70
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger.

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI KBHVN.